

Eén lichaam en één Geest

De zoektocht naar eenheid die uitlopen zal in het Babel van de Openbaring.

1. Inleiding

De wil van God is dat de Gemeente één is. Niet alleen in de Geest, maar ook in het praktische getuigenis. Zodat op iedere plaats, over de hele wereld, de eenheid van het lichaam gezien wordt als Zijn heiligen samenkomen (Joh. 11:25; 17:11, 21; Hand. 2:11; Rom. 12:4; 1 Kor. 1:10, 12; Ef. 2; 4; 1 Tim. 3:15). God zal Zijn raadsplan in dat opzicht volmaakt volbrengen bij de komst van de Heer (Joh. 17: 22; Ef. 5:27; Hebr. 12:23; Op. 19:7; 21:9). In afwachting van dat ogenblik, is het de plicht van alle gelovigen om de openbaring van deze heilige eenheid te zoeken, door in de praktijk alles te oordelen wat de verwerkelijking daarvan verhindert.

Wij kunnen falen in onze gemeenschappelijke verantwoordelijkheid als leden van het Lichaam van Christus. En dat doen we, helaas, zoals we dat ook doen in onze persoonlijke heiligheid waartoe wij geroepen zijn! Toch is het onze plicht, en die blijft ook bestaan, ondanks alle moeilijkheden die we op deze twee terreinen ervaren. Jammer genoeg is deze waarheid voor de meeste christenen een dode letter. Ze wordt niet gehandhaafd in de leer of in de praktijk.

Sommige kerken proberen de uiterlijke eenheid van een belijdend lichaam in stand te houden, maar op een vleselijke manier.

Andere kerken zijn gesticht op het zogenaamde recht van de leiders, om hun organisatie. Zij hanteren godsdienstige gebruiken of ceremonieën en regeltjes naar

eigen inzicht. De verschillende systemen hebben verschillende kenmerken, die ook weer per land kunnen verschillen, afhankelijk van de tijd waarin ze zijn opgericht

De kerken die onafhankelijk van de staat zijn, zijn in het algemeen gesticht naar het persoonlijk inzicht van enkele leiders. In sommige gevallen hebben die zelf niet de intentie gehad om een nieuwe kerk te stichten.

Weer anderen hebben een systeem georganiseerd op basis van een gedeeltelijke en/of verkeerde uitleg van zekere Schriftuurlijke waarheden. Daar komt verstrooiing van getrouwen uit voort, in plaats van vereniging.

De voornaamste dwaling van de nationale kerken is dat ze, in een geest van volledige onverschilligheid tegenover Christus, de deur open zetten voor iedereen. Men kan deelnemen aan de plechtigste handelingen van de eredienst en de gemeenschap van de kinderen van God, zonder dat zij zich er om bekommeren of zij die deelnemen nu een levend geloof bezitten of niet.

Sommige systemen hebben juist weer een tegenovergestelde tekortkoming, namelijk dat ze in een sektarische geest de deur sluiten voor ware christenen. Omdat die bij wijze van spreken het *'sjibboleth'* (Richt.12:6) niet kunnen uitspreken om toegelaten te worden.

In de loop van de tijd is dit weer door verschillenden als fout onderkend en worden weer christenen in hun midden opgenomen. Maar daarmee is de poort nu juist niet alleen geopend voor gelovigen, maar ook voor hen die het geloof van de uitverkorenen van God onderuit halen.

Kortom, het kwaad van de onafhankelijke systemen is, dat ze niet alle ware kinderen van God erkennen. Terwijl de nationale kerken veel mensen ontvangen die geen gelovigen zijn. In het eerste geval zijn de grenzen te nauw en in het tweede te ruim. Beide zijn niet naar de gedachte van God. In beide is de schriftuurlijk waarheid over de Gemeente praktisch verloren gegaan. Door de één wordt de eenheid van het lichaam feitelijk ontkend en de ander ontkent het goddelijk karakter. God wil niet dat Zijn kinderen van elkaar gescheiden zijn, maar dat ze verenigd worden in de naam van de Heer Jezus. Deze waarheid wordt terzijde geschoven als men gelovigen van elkaar scheidt. En de waarheid van het lichaam van Christus wordt miskend als men gelovigen en onbekeerden samen brengt.

Men zegt wel eens dat in de tijd van de apostelen de Heilige Geest voor de orde in de Gemeente heeft gezorgd, maar dat dat nu niet meer kan omdat de omstandigheden van nu heel anders zijn. Natuurlijk leven we in een tijd van verval. Maar bestaat de Gemeente niet meer op aarde? Door te zeggen dat we in de praktijk te maken hebben met verval wil nog niet zeggen dat de Gemeente niet

meer bestaat. Als iemand failliet is, wil dat niet zeggen dat hij niet meer bestaat. Hij bestaat nog wel, maar hij heeft geen geld meer. Zo is het ook met de Gemeente op aarde. We zitten in een toestand die aanleiding geeft tot veel moeilijkheden. Er zijn zeer veel dingen die niet meer zo zijn als vroeger en ook niet hoe ze zouden moeten zijn. Maar het Woord en de Geest van God blijven eeuwig bestaan, dat is voldoende om alle omstandigheden het hoofd te kunnen bieden.

Een nederig en gehoorzaam hart kan nooit zonder de leiding van God (Mat. 6:22). De Geest van God is altijd persoonlijk aanwezig, hoewel de vruchten van Zijn werk tegenwoordig misschien minder duidelijk zichtbaar zijn. Hij werkt om de Gemeente te vormen en te leiden. Hij heeft Joden en heidenen tot één lichaam gedoopt en Hij zal tot in eeuwigheid met de gelovigen zijn (Joh. 14:16). De Gemeente is ontstaan op de Pinksterdag met het neerdalen van de Heilige Geest. We spreken hier niet over het verborgen plan van God met de Heilige Geest, maar over het krachtige werk van die dag (Hand. 1:5; 1 Kor. 12:13). De heiligen hebben *'de belofte van de Vader'* (Hand. 1:4) op dat moment ontvangen. Vanaf het begin zijn er gelovigen op aarde geweest die levend gemaakt zijn door de Geest, maar niet met de Heilige Geest gedoopt. Hij heeft niet in hen gewoond, zoals in de heiligen van de Pinksterdag en daarna. Dat is het kostbare voorrecht voor hen. Met het oog daarop is Christus weggegaan. *'Het is nuttig voor u dat Ik wegga; want als ik niet wegga, zal de Voorspraak niet tot u komen; maar als Ik heenga, zal Ik Hem tot u zenden'* (Joh. 16:7). De Heilige Geest kan pas neerdalen als de Heer verheerlijkt is (Joh. 7:39). Nadat de Geest van de waarheid van de hemel gekomen is, blijft Hij in de heiligen en zal bij hen blijven (Joh. 14:17).

Dit is een bijzondere verantwoordelijkheid voor ons. Het is een van de voornaamste dingen van ons getuigenis op aarde; de belijdenis van de tegenwoordigheid van de Heilige Geest in de Gemeente. Hij is de vertegenwoordiger van Christus, en de enige en volmaakte Gids van de Gemeente, tijdens de afwezigheid van de Heer.

2.

Dat voor de Heilige Geest een hoofdrol is weggelegd in de Gemeente, en dat Hij daar blijft, uit zich in twee belangrijke dingen.

2.1

De gelovigen worden niet door de doop met water ¹ of door het aannemen van een of ander geloofsartikel tot één lichaam gevormd, maar door één Geest (1 Kor.12:13). In beginsel wordt iemand niet gedoopt om zijn intrede te doen in een bepaalde gemeente. Door de doop wordt iemand een discipel van de Heer Jezus. De doop met de Heilige Geest daarentegen geeft hem het recht plaats te nemen aan Zijn tafel, overal waar die is opgericht. In alle plaatsen waar de heiligen vergaderd zijn, is het Avondmaal de uiterlijke getuigenis en het symbool van haar eenheid en is daar broederlijke gemeenschap. *‘Want wij, de velen, zijn één brood, één lichaam; want wij allen nemen deel aan het ene brood’* (1 Kor. 10:17). In de begintijd hebben zij, die dienen in het evangelie, de doop en het Avondmaal helemaal niet als gebruiken gezien die noodzakelijk door hen bediend moesten worden. Petrus zegt dat Cornelius en zijn vrienden gedoopt moeten worden in de naam van de Heer (Hand. 10:48). Paulus zegt ook dat Christus hem niet heeft gezonden om te dopen, maar om het evangelie te brengen (1 Kor. 1:17). En dat zegt hij tegen de Korinthiërs waarvan we lezen: *‘Velen van de Korinthiërs die hem hoorden, geloofden en werden gedoopt’* (Hand. 18:8). Paulus wordt dus niet alleen gebruikt voor deze dienst en hetzelfde geldt voor het Avondmaal. Wij lezen nergens in het Nieuwe Testament dat het bediend moet worden door iemand die daarvoor bevoegd is (Hand. 20:7; 1 Kor. 11). In Korinthe is het nodig, vanwege losbandigheid die er is in de gemeente en aan de tafel, enkele beperkingen aan te brengen in de vrijheid met betrekking tot het deelnemen aan het Avondmaal. Maar terwijl hij het kwaad berispt en het heilige en plechtige karakter van dit feest onder de aandacht brengt, beperkt de Heilige Geest de viering ervan niet. Hij richt zich op het geweten van de gemeente. Niet op een bevoorrechte klasse van mensen, die de bediening ervan kan opeisen alsof dat alleen aan hen toevertrouwd is. In principe, rekening houdend met hen die jong zijn in het geloof, kan iedere broeder de doop toepassen en het Avondmaal bedienen.

Zij die in de kracht van het kostbaar bloed van Christus geloven, zijn gedoopt met de Heilige Geest. Zij zijn het goddelijk middel om iemand in te voeren in het ene lichaam, waarvan Christus het verheerlijkte Hoofd is. Dat is, met eerbied gesproken, de hoogste positie die God ons kan geven. Het is het voorrecht van alle ware gelovigen.

¹ De doop is het uitwendige teken van de christelijke belijdenis van het binnengaan in het huis van God.

Er is geen andere gemeenschap, dan deze die alle ware christenen omvat. Dat is omdat door de Geest van God alleen zo'n gemeenschap wordt erkend. Als we zeggen 'alle ware christenen', bedoelen we hen die zich laten leiden door het Woord en de Geest van God. Zo kunnen we de heiligen onderscheiden. De 'schijnheiligen', die binnensluipen, zullen op Gods tijd geopenbaard worden.

2.2

De belijdenis van de Heilige Geest, dat Jezus Heer is, is de grondslag van ons getuigenis op aarde. Paulus zegt daarover: *'Nu is er verscheidenheid van genadegaven, maar het is dezelfde Geest; en er is verscheidenheid van bedieningen, en het is dezelfde Heer; en er is verscheidenheid van werkingen, maar het is dezelfde God die alles in allen werkt'* (1 Kor. 12:4-6). Daarna gaat hij verder in op: *'Aan ieder wordt de openbaring van de Geest gegeven tot wat nuttig is'* (vs. 7). De woorden van 'kennis' en 'waarheid' worden gegeven *'door dezelfde Geest, die aan ieder afzonderlijk toedeelt zoals Hij wil'* (vs. 11). Al moeten we ook belijden dat veel van deze gaven van de Geest zijn verdwenen, neemt dat de waarheid niet weg dat de Geest zelf blijft. Als dit zo is, heeft Hij dan Zijn dienst opgegeven? Tegenwoordig probeert de menselijke trots het geestelijk verval te verbergen, dat kunnen we niet kunnen ontkennen. Maar bij een kind van God is nog een woord van wijsheid of kennis te vinden. Zijn deze dingen dan door de Heilige Geest gegeven, ja of nee? Alleen de Geest weet wat van God komt (1 Kor. 2:11-16). Wordt nu alleen de wijsheid van mensen geopenbaard of is er nog onderwijs van de Heilige Geest? Er is op aarde nog een werkelijk goddelijk kracht om het evangelie aan de wereld te verkondigen en om de Gemeente op te bouwen. Waar komt die kracht vandaan? De natuurlijke mens kent niets van de geestelijke dingen. Hij kan ze niet ontvangen en ze ook niet uitdelen. Dat kan alleen de Geest van God. De werkelijke geestelijke kracht is van Hem. Er is niet één gelovige die geen getuige is van de waarheid, dat deze kracht nog altijd op aarde werkt; helaas verzwakt en afgestompt. De Heilige Geest wordt bedroefd door de zonde en de verwarring die er overal heerst. Maar Hij blijft met ons en Zijn kracht is dezelfde. Hij werkt nog altijd en geeft aan ieder afzonderlijk zoals Hij wil (1 Kor. 12:11).

Het is duidelijk dat Hij gebruikt wie Hij wil. Niet alleen mensen van een geselecteerd gezelschap met speciale kwaliteiten, die afgezonderd zijn om het specifieke kanaal van Zijn zegeningen te zijn. Hij heeft Zijn soevereine rechten in de Gemeente niet opgegeven. De Gemeente is niet overgelaten aan de genade van een godsdienstig leider of aan een selecte groep met leiderschapskwaliteiten. Ook niet aan een synode, een prediker of één of andere wereldse macht. De Gemeente wordt geleid door de Heilige Geest van God, die binnen de Gemeente aan een ieder uitdeelt

zoals Hij wil. Er is hier geen sprake van bijzondere gaven, maar van de Geest Die een of andere genade uitdeelt aan ieder lid van het Lichaam, met het oog op het welzijn van allen (Ef. 4:7).

De orde in, en het functioneren van, de Gemeente zoals die in het Woord worden beschreven, hangen af van de tegenwoordigheid en de werking van de Heilige Geest. Als Hij vrij kan handelen, zal de eenheid in verscheidenheid geopenbaard worden. *‘Want zoals het lichaam één is en vele leden heeft, en alle leden van het lichaam, hoewel vele, één lichaam zijn, zo ook Christus’* (1 Kor. 12:12). Hij werkt in de eenheid van het gehele lichaam. Op die manier wordt Zijn getuigenis gegeven, in de Gemeente en daarbuiten. We vinden het bewijs ervan in de Handelingen en in de brieven. De vrije werking van de Heilige Geest vinden we onder hen aan wie het evangelie vanaf het begin is verkondigd. De gelovigen die verstrooid worden na de dood van Stéfanus gaan overal naartoe en waar ze ook komen, verkondigen ze het evangelie (Hand. 8:1-4; 11:20; 18:24-28; Fil. 1:14).

Filippus neemt een vooraanstaande plaats in Samaria in. Hij is niet speciaal voor de dienst geroepen die hij doet. Hij wordt uitgekozen om te werken onder de Griekse weduwen, om de apostelen te ontlasten van de zorg voor het uitdelen van materiele hulp. Zo kunnen de apostelen zich wijden aan het gebed en de dienst van het Woord (Hand. 6:5). Filippus is niet voor de prediking van het woord geroepen. Filippus geeft echter een krachtig getuigenis en Stéfanus houdt een indrukwekkende rede voor de Raad. Beiden hebben wonderen gedaan, maar dat is niet hun specifieke opdracht (Hand. 6:6; 8:35). Anderen gaan naar Fenicië, Cyprus en Antiochië (Hand. 11:19, 20). Hebben deze broeders een verantwoordelijkheid op zich genomen die hun niet toe kwam? Worden ze bestraft door de gemeente te Jeruzalem? Helemaal niet (Hand. 11:22-24). Later in Hand. 18:25 spreekt en leert Apollos ijverig over Jezus, hoewel hij alleen de doop van Johannes kent. Aquila en Priscilla leggen hem de weg van God nauwkeuriger uit. Het gevolg is dat hij zijn dienst voortzet met meer ijver en zegen dan ooit (Hand. 18:27-28).

In Rome hebben de meeste van de broeders meer vertrouwen in de Heer gekregen door de gevangenschap van Paulus en zij verkondigen het woord onbevreesd (Fil. 1:14-18). De beweegredenen van sommigen zijn niet zuiver, maar dat kan niet altijd vermeden worden. Nee, het kwaad is alleen maar groter geworden doordat de dienst een respectabel en betaald beroep is geworden. In de tijd van de apostelen is dat nog niet zo. Hoewel er dan ook al mannen zijn die met minder goede bedoelingen Christus prediken. Maar natuurlijk zijn er ook mannen met goede bedoelingen. Welke conclusie trekt Paulus hieruit? Stelt hij voor de vrijheid van de Geest te beperken om zodoende het misbruik, dat sommigen ervan maken, te

voorkomen? Nee. Hij zegt: *'In elk geval wordt op allerlei wijze, hetzij onder een voorwendsel, hetzij in waarheid, Christus verkondigd'*.

2.3

De conclusie is dus dat de goddelijke toetssteen van hen die belijden dienstknechten van Christus te zijn, het onderwijs is dat zij brengen en niet een of andere aanwijzing, aanstelling, wijding of openbaring die zij zouden hebben ontvangen.

Christenen die het kunnen hebben dus de vrijheid, om niet te zeggen de plicht, het evangelie te verkondigen. Er is geen Bijbeltekst die dat tegenspreekt, beperkt of de toepassing verandert. Het Woord schrijft geen voorafgaande menselijke machtiging voor die voor het verrichten van dit werk nodig is. Integendeel, Mattheüs 25 waarschuwt ons ervoor, in het oordeel over de nutteloze slaaf in de gelijkenis van de talenten, dat we gevaar lopen om afhankelijk te worden van menselijk gezag. Om in plaats van de dienst van de Heer te doen, te twijfelen aan de genade van de Meester. Hij heeft zijn bezittingen aan zijn slaven toevertrouwd, om er mee te handelen tot Hij terugkomt. Als we twijfelen aan de genade en bang zijn om ons aan de dienst te wijden, omdat we geen machtiging hebben van mensen, maakt dat de talenten in de aarde verdwijnen. Zo handelt de boze en luie slaaf. Alleen de Meester van de oogst heeft het recht om dienstknechten in Zijn arbeidsveld uit te zenden (Mat. 10; Rom. 10).

De kwestie is niet of alle christenen door God bevoegd zijn om het evangelie te verkondigen, maar of zij die het wel zijn hun dienst kunnen doen zonder een menselijke machtiging. De Schrift zegt duidelijk dat dat niet nodig is.

1 Kor. 14:26 laat zien dat de enige regel die geldt voor de dienst in de Gemeente is: *'Laat alles gebeuren tot opbouw'*. Vrouwen moeten zwijgen in de Gemeente. Op andere plaatsen moeten zij de genadegaven gebruiken die zij van de Heer ontvangen hebben, in afhankelijkheid aan Zijn Woord. Priscilla en Aquila onderwijzen Apollos en leggen hem de weg van God nauwkeuriger uit (Hand. 18:26). Zo ook de vier dochters van Filippus. Zij profeteerden, maar niet in de Gemeente omdat de Geest dat niet toestaat (Hand. 21:9). De vrouw moet niet leren of over de man heersen (1Tim. 2:12). Alle broeders worden vermaand door de tekst: *'Jaagt naar de liefde en streeft naar de geestelijke uitingen, maar vooral, dat u mag profeteren'* (1 Kor. 14:1). Zij moeten hun gaven uitoefenen, zoals ze die van God hebben gekregen, *'maar laat alles welvoeglijk en met orde gebeuren'* (1 Kor. 14:40). Daarom zegt Jakobus: *'Laten niet velen leraars worden, mijn broeders, daar u weet dat wij een des te strenger oordeel zullen ontvangen'* (Jak. 3:1). Is deze

vermaning niet nutteloos in een systeem waar deze vrijheid niet mogelijk is? Is de vermaning niet passend, heilzaam en nodig voor die situatie waar geen menselijke beperkingen zijn en waar de vrije dienst ruimte kan bieden aan de werkzaamheid van het vlees? Toch is er geen aanleiding om de vrijheid te beperken of te onderdrukken. Het is een indringende tekst over onze persoonlijke verantwoordelijkheid aan God.

Aan de andere kant moeten wij niet iedere geest geloven, maar beproeven of deze uit God is (1 Joh. 4:1). Zelfs de uitverkoren vrouwe uit 2 Joh. 1 heeft de verantwoordelijkheid om niemand te ontvangen die de leer van Christus niet brengt. Luister, leer en wees waakzaam. Niemand kan onder die verantwoordelijkheid uit.

Romeinen 12 laat deze waarheid vanuit een ander gezichtspunt zien. *‘Want door de genade die mij gegeven is, zeg ik aan ieder die onder u is, dat hij van zichzelf niet hoger moet denken dan het behoort, maar dat hij bescheiden moet denken, zoals God aan ieder een maat van geloof heeft toebedeeld. Want zoals wij in één lichaam vele leden hebben, en de leden niet alle dezelfde werking hebben, zo zijn wij, de velen, één lichaam in Christus, en elk afzonderlijk leden van elkaar. Daar wij nu verschillende genadegaven hebben, naar de genade die ons gegeven is, hetzij profetie, laat het zijn naar gelang van het geloof; hetzij dienst, in het dienen; hetzij wie leert, in het leren; hetzij wie vermaant, in het vermanen; wie meedeelt, in eenvoudigheid; wie leiding geeft, in ijver; wie barmhartigheid bewijst, in blijmoedigheid’* (Rom. 12:3-8). De weg die God met ons gaat is belangrijk en niet een eenvoudige menselijke machtiging. Het geloof moet werkzaam zijn. Iedereen wordt vermaand om bescheiden over zichzelf te denken en te gebruiken wat God aan hem of haar heeft gegeven. En niet daarboven uit te willen gaan. De bedoeling is niet dat één alle gaven op zich opneemt, of de uitoefening ervan verhindert. Maar juist dat vele leden, handelend naar de eenheid van het ene Lichaam, de verschillende gaven gebruiken. Ze zijn geschonken in liefde, door de genade van God, omdat we leden zijn van elkaar.

In Ef. 4:4-16 staat: *‘Één lichaam en één Geest,... Maar aan ieder van ons is de genade gegeven naar de maat van de gave van Christus... uit Wie het hele lichaam, samengevoegd en verbonden door elk gewricht dat de ondersteuning verleent naar de werking die elk deel is toegemeten, de groei van het lichaam bewerkt tot opbouw van zichzelf in liefde’.*

1 Petr. 4:10-11 zegt: *‘Naarmate ieder een genadegave heeft ontvangen, dient elkaar daarmee als goede rentmeesters van de veelvoudige genade van God. Als iemand spreekt, laat het zijn als uitspraken van God; als iemand dient, laat het zijn*

als uit sterkte die God verleent, opdat in alles God verheerlijkt wordt door Jezus Christus, aan Wie de heerlijkheid en de kracht is tot in alle eeuwigheid! Amen'.

2.4

De gaven van boven zijn tot zegen voor het hele lichaam van Christus en niet alleen voor één deel. Ze zijn bestemd voor de hele Gemeente en ze moeten uitgeoefend worden overal waar de Gemeente is. Als ik bij het Lichaam hoor, maak ik deel uit van de hele Gemeente. Waar de heiligen ook zijn vergaderd in de Naam van de Heer Jezus, daar zal ik in hun midden ontvangen worden. Niet door een vergunning of een persoonlijke toestemming, maar omdat zij het recht erkennen dat de genade mij heeft verleend. Omdat ik gedoopt ben met de Geest, ben ik een lid van het Lichaam van Christus overal waar dat zich bevindt. In de tijd van de apostelen is het de enige plaats waar christenen samenkomen en wordt door allen erkend. Waarschijnlijk zijn er wel verschillen in geestelijk inzicht geweest over bepaalde waarheden. Dat verklaart tenminste de vermaning van Paulus in Fil. 3:16: *'Waartoe wij echter gekomen zijn, laten wij in hetzelfde spoor verder wandelen'*. En ook in Rom.14:2: *'De één gelooft alles te mogen eten, maar wie zwak is, eet alleen groenten'*. Toch zegt de Geest tot allebei: *'Daarom neemt elkaar aan, zoals ook Christus u heeft aangenomen tot heerlijkheid van God'* (Rom. 15:7). De heerlijkheid van God is verbonden met alle leden van het lichaam van Christus, niet met enkelen. Als de zwakste wordt uitgesloten, behalve in geval van noodzakelijke tucht naar het Woord, wordt de heerlijkheid van God veronachtzaamd en vergeten. Men moet zich wel onttrekken aan hen, die tweedracht zaaien en aanleiding tot vallen geven (Rom. 16:17).

Het is met de dienst net als met de gemeenschap van de heiligen. De dienst is de vrucht van de werking van de Geest van God. Als dat niet zo is, is hij waardeloos. Ja, zelfs schadelijk. Als een christen een evangelist is, is hij dat overal. Hij wordt in zijn werk niet beperkt tot een bepaald gebied. Als hij herder of leraar is, of allebei, oefent hij zijn gave vaak uit in de plaatselijke gemeente. Dan is hij niet de herder of leraar van de Gemeente, maar één van hen. Maar Hij is het ook voor de hele Gemeente, en niet voor één plaatselijke gemeente alleen. Als Paulus schrijft tot hen, in een vergelegen stad, die hij nog nooit heeft gezien, zegt hij: *'Zo zijn wij, de velen, één lichaam in Christus, en elk afzonderlijk leden van elkaar'* (Rom. 12:5). Hij spreekt niet over hoe het in de hemel zal zijn, maar over wat nu een feit is op aarde; de eenheid van het lichaam van Christus, met verschillende genadegaven (Zie ook 1 Kor. 12). Paulus legt de nadruk op de grote en gezegende waarheid van 1 Kor. 3:21, 22 als hij merkt dat men in Korinthe een voorkeur heeft voor de ene dienstknecht boven de andere. *'Laat daarom niemand in mensen roemen; want*

alles is van u: hetzij Paulus, hetzij Apollos, hetzij Kefas, hetzij wereld, hetzij leven, hetzij dood, hetzij tegenwoordige, hetzij toekomstige dingen, alles is van u. Paulus keurt de sektarische geest die in Korinthe heerst af. Dezelfde dingen komen naar voren in 1 Kor. 12:18-28: *‘En God heeft sommigen in de gemeente gesteld’*. Niet in één gemeente alleen. Niet in elke plaats waren apostelen, waarschijnlijk ook niet in Korinthe toen Paulus hen schreef. Maar de apostelen en leraars zijn voor de hele Gemeente en daar hoort Korinthe ook bij. In Ef. 4:11-12 lezen wij: *...tot de opbouw van het lichaam van Christus; totdat wij allen komen tot...’*. In vers 16 lezen we: *‘Uit Wie het hele lichaam, samengevoegd en verbonden’*, niet verdeeld in verschillende sektes. Het is niet alleen een theoretische, maar een praktisch zaak, die in de Gemeente hier op aarde, verwezenlijkt moet worden. In de hemel is geen behoefte meer aan de dienst. Vers 13 laat zien dat de gaven van Christus voor Zijn Gemeente bedoeld zijn om Zijn werk van genade, ten opzichte van haar, te voltooien. *‘totdat wij allen komen tot de eenheid van het geloof en van de kennis van de Zoon van God, tot een volwassen man, tot de maat van de volgroei van de volheid van Christus’*. De Heer heeft die belofte altijd vervuld, zelfs in donkere tijden als Zijn genadegaven uitgeblust lijken door allerlei menselijke vindingen. In alle systemen in alle tijden zijn er gelovigen geweest die instrumenten van God zijn. Er zijn altijd genadegaven tot opbouw van het lichaam en tot verkondiging van de Naam van Christus onder zondaars geweest. Deze gaven hadden hun waarde, ook al werden ze verguisd of vervolgd en stonden ze niet onder kerkelijk gezag. Datzelfde geldt ook nu nog. Geve God, dat de liefde van Christus voor Zijn Gemeente, die Hij koestert als Zijn eigen, een gevoelige snaar raakt in ons hart. Zodat wij bewogen worden over het verval dat gevonden wordt. En laten ons verheugen in het feit dat de genade veel overvloediger is geworden toen de zonde toenam (Rom. 5:20).

2.5

Toch moet men een onderscheid maken in de uitoefening van de gaven. Als de gelovigen als Gemeente samenkomen staan ze onder de leiding van de Heilige Geest. Als de een of ander, hoe begaafd ook, zelf de werkzaamheid van de Geest wil regelen in het midden van de Gemeente, doet hij de rechten van de Heer geweld aan. De Gever is aanwezig en we moeten op Hem wachten, niet op de gaven. De orde van het samenkomen is duidelijk bepaald in de Bijbel (1 Kor. 14:21-40). *‘Want u kunt allen, één voor één, profeteren, opdat allen leren en allen vertroost worden... Als iemand meent een profeet te zijn of geestelijk, laat hij erkennen, dat wat ik u schrijf een gebod van de Heer is. Maar is iemand onwetend, hij zij onwetend. Daarom, mijn broeders, streeft ernaar te profeteren, en verhindert het spreken in talen niet. Maar laat alles welvoeglijk en met orde gebeuren’*. Een dienstknecht van

de Heer staat onder de directe en persoonlijke verantwoordelijkheid voor Christus bij het gebruik van zijn talenten. Op dat moment is hij afhankelijk van zijn Meester. Hij mag door niemand verhinderd worden in zijn dienst, maar moet ook oppassen om zelf geen hinderpaal te worden voor de dienst van anderen. Iedere dienstknecht heeft dezelfde vrijheid en verantwoordelijkheid. Hij kan de dienst ook samen met anderen uitoefenen. Paulus kiest Silas in Hand. 15:40, 41 en de broeders dragen hen op aan de genade van de Heer. Zij reizen door Syrië en Sicilië en versterken de gemeenten. Barnabas neemt Markus mee, maar we lezen van hen niet dat zij aan de genade van de Heer opgedragen worden.

De gaven zijn niet hetzelfde als de plaatselijke ambten, zoals oudste of opziener (Hand. 20:28). In Hand. 11:30 worden de oudsten voor het eerst genoemd. Zij nemen een vooraanstaande plaats in op de apostelvergadering in Handelingen 15. Maar niets in Handelingen wijst er op dat hun aanstelling vergezeld gegaan is van een uiterlijke machtiging. Jak. 5:14 spreekt over oudsten. In 1 Petr. 5:1 noemt Petrus zichzelf ook oudste. Johannes doet dat ook in 2 Joh. 1 en in 3 Joh. 1. Maar in die gevallen heeft deze titel niets te maken met het ambt van oudste. Het gaat eerder om de ervaring die erkend moet worden door degenen die jong zijn in het geloof (1 Petr. 5:5).

Verderop in de geschiedenis worden oudsten bisschoppen in de belijdende kerken, bekleed met werelds gezag. Dat is onbekend in de Bijbel. De ambten zijn plaatselijk, ingesteld door een apostel of door een van zijn afgevaardigden, die een speciale apostolische opdracht heeft voor dat doel. Titus is dat in Tit. 1:5. Maar nergens blijkt uit de Schrift dat dit noodzakelijke gezag, om oudsten aan te stellen, iets blijvends is in de Gemeente. In Ef. 4:13 zien we dat de gaven van Christus niet zullen ontbreken *'totdat wij allen komen tot...'*. Maar het Woord verwacht gaven nooit met ambten, hoewel duidelijk is dat dezelfde gelovige zowel het één als het ander kan bezitten. Denk aan Filippus, één van de zeven in Hand. 6:5 en tevens een machtig evangelist in Handelingen 8.

Eén van de gaven van Christus aan de Gemeente is de gave van herder. Hoewel de opziener met een ambt werd bekleed, was de gave om de kudde te weiden niet onverenigbaar met dit ambt. Integendeel, het is juist voor allen, die dit werk willen doen, één van de belangrijkste dingen om naar te streven. *'Past op uzelf en op de hele kudde, waarin de Heilige Geest u als opzieners heeft gesteld, om de gemeente van God te hoeden, die Hij Zich heeft verworven door het bloed van zijn eigen Zoon'* (Hand. 20:28). *'Hoedt de kudde van God die bij u is en houdt toezicht, niet gedwongen maar vrijwillig, in overeenstemming met God, ook niet om schandelijke*

winst, maar bereidwillig; ook niet als heersers over de erfgoederen ², maar als zij die voorbeelden voor de kudde worden' (1 Petr. 5:2, 3). In 1 Tim. 3:2 worden de vereiste eigenschappen voor een opziener genoemd. Hij moet geschikt zijn om te leren en om zorg te dragen voor de gemeente. Titus moet opzieners aanstellen die vasthouden aan de gezonde leer en die in staat zijn om zowel met de gezonde leer te vermanen, als om de tegensprekers te weerleggen (Tit. 1:9). Toch is het verkeerd om uit deze teksten de conclusie te trekken, dat alle oudsten noodzakelijkerwijs met het Woord moeten dienen in de openbare dienst .

Oudsten werden aangesteld om een godvrezende en vaderlijke invloed uit te oefenen. Maar het onderwijs maakt niet altijd deel uit van hun dienst. Daarom zegt Paulus: *'Laat de oudsten die goed besturen, dubbele eer worden waard geacht, vooral zij die arbeiden in woord en leer'* (1 Tim.5:17). Alle oudsten moeten de kudde weiden, maar ze dienen niet allemaal ook met het woord in het openbaar. Voor hen die besturen en leiden geldt nog het volgende: *'Wie leiding geeft, in ijver'* (Rom. 12:8). Voor zover we kunnen beoordelen zijn er in Rome op dat moment nog geen oudsten aangesteld. Misschien zijn ze er nooit geweest. De gedachte dat Petrus een vooraanstaande positie heeft in Rome, mist alle grond. Het Woord bevestigt uitdrukkelijk dat hij de apostel van de besnijdenis is, zoals Paulus die van de onbesnedenen is. Paulus is nog niet in Rome geweest. Geen enkele tekst veronderstelt dat er oudsten zijn in Rome, maar het is wel duidelijk dat er daar, evenals overall, genadegaven zijn. De profetie, dienst, onderwijs, vermaning en leiding wordt er uitgeoefend. Zij die deze gaven hebben, worden vermaand die met ijver te gebruiken. Maar er word geen melding gemaakt van oudsten in deze brief. In Korinthe wordt ook geen melding gemaakt van oudsten. Toch worden de heiligen daar vermaand, *'onderdanig te zijn aan hen die zich ten dienste van de heiligen hebben gesteld'* en *'aan ieder die meewerkt en arbeidt'* (1 Kor. 16:15, 16). Zo ook in 1 Thess. 5:12, 13: *'Wij nu vragen u, broeders, hen te erkennen die onder u arbeiden en u leiding geven in de Heer en u terechtwijzen, en hen zeer hoog te achten in liefde om hun werk'*.

² Van het woord erfenis [kleros] komt het woord geestelijkheid [clergé]. De hele kudde van God heeft dit karakter. De wereldse onderscheiding tussen leken en geestelijken is dus onbekend in het Woord. Het is een joods beginsel dat in de kerk is binnengeslopen en het algemeen priesterschap heeft bedorven. In het begin had geen enkele groep mensen in de Gemeente bijzondere voorrechten. Die heeft de geestelijkheid zich aangematigd. Alle leden van het lichaam handelden met oog op het nut van het geheel. In afhankelijkheid van de Heilige Geest. (1Petr.4:10) Er is maar één lichaam. En geen aparte groepen. Dit is niet de enige aanwijzing van de apostel die praktisch met de voeten is getreden in de Gemeente.

Deze vermaning, die tot de heiligen gericht wordt, toont aan dat het niet gaat om officieel aangestelde personen in de Gemeente. Als het een ambt zou betreffen zou het een duidelijke zaak zijn, en deze vermaning dus onnodig. De achting en de eer, die de arbeiders in het werk van de Heer toekomt, is een gevolg van hun toewijding in de dienst. Er is geen sprake van een officiële plaats daarin. Hebr. 13:7, 17 en 24 spreekt over voorgangers in de Gemeente. Maar niets bewijst dat het een officiële functie is. Het gaat eerder om personen, die door hun leven, karakter, leeftijd en gaven een plaats toekomt te midden van de heiligen.

2.6

Als iemand vandaag de dag een Schriftuurlijk bewijs kan geven dat hij hetzelfde gezag heeft als Paulus, om Timotheüs en Titus aan te stellen, om oudsten aan te stellen dan kan men zich aan hem onderwerpen. Allen die de Heer dienen willen ook zeker dezelfde dienst verrichten als Timotheüs en Titus. Maar als het bewijs ontbreekt, dan kan men onmogelijk dit gezag erkennen. Als we concluderen dat oudsten alleen door de apostelen en hun afgevaardigden kunnen worden aangesteld, dan kan geen enkel systeem of organisatie deze handelwijze rechtvaardigen.

De afzondering van Paulus in Hand. 13:2 wordt soms aangehaald om het gezag van de mens te rechtvaardigen, maar het bewijst juist het tegenovergestelde. De keuze wordt gemaakt door de Heilige Geest, onafhankelijk van een mens. Het zou vreemd zijn als dat niet zo was, omdat Paulus in de brief aan de Galaten zoveel moeite doet om te bewijzen dat zijn dienst niet vanwege mensen is (Gal. 1:1). Hij heeft al jaren het evangelie verkondigd, voordat hij door de Geest voor het bijzondere werk wordt afgezonderd. Zij die daar vasten en bidden (Hand. 13:1, 2) hebben deze dienst al erkend voordat zij hun de handen opleggen. Door hen de handen op te leggen maken zij zich één met de gave, het werk en gezag van de Heer. Soms denken christenen dat Paulus een apostel is van een ondergeschikte soort. Ze baseren deze gedachte op Hand. 13:3. Paulus is echter een apostel *'door de wil van God'*, absoluut onafhankelijk van mensen (Hand. 14:4; Rom. 1.1.; 1 Kor. 1:1; 9:1-6; Ef. 1:1; Kol. 1:1; Gal. 1:2; 1 Tim. 1:1; 2 Tim. 1:1; Tit. 1:1).

Matthias wordt door het lot aangewezen (Hand. 1:26). Dit gebeurt op Joodse wijze. Hij wordt bij de elven gevoegd om de plaats van Judas in te nemen, voordat de Heilige Geest is neergedaald. De eigenlijke Gemeente bestaat nog niet. De keuze voor hem is dus geen gezaghebbend voorbeeld voor de gang van zaken, ook al is die bestuurd door de Heilige Geest. We lezen in de Schrift verder ook niet meer van het werpen van het lot. Toch hebben sommige godsdienstige systemen deze vorm overgenomen

Bij Timotheüs is er van te voren sprake van profetieën (1 Tim. 1:18). Paulus legt hem de handen op om *'de genadegaven van God aan te wakkeren'* (2 Tim. 1:6), die hij nodig heeft voor de dienst. Deze genadegave wordt door de gezamenlijke oudsten erkend (1 Tim. 4:14). Het is niet mogelijk om dit na te bootsen. Wij hebben geen apostelen en geen oudsten die door hen aangesteld zijn. En dan spreken we nog niet over de profetieën van God over Timotheüs. Te denken dat dit wel kan is hoogmoedig.

In 2 Tim. 2:2 staat: *'En wat je van mij gehoord hebt onder vele getuigen, vertrouw dat toe aan trouwe mensen, die bekwaam zullen zijn ook anderen te leren'*. Het gaat er hier niet om, om Timotheüs gezag te geven om opvolgers aan te wijzen, maar om de plicht die hij heeft om aan anderen te vertellen wat hij van Paulus heeft gehoord. Het gaat hier niet om het wijden van een geestelijke, maar om de gezonde leer aan trouwe mensen te onderwijzen. Zij kunnen dit dan weer aan anderen doorgeven.

Het idee om een herder te kiezen is puur menselijk. Het komt zelfs niet uit het Jodendom. In de Bijbel vinden we er niet de minste aanwijzing voor. Er zijn ook geen voorbeelden van verkiezing uit de tijd van de apostelen. Sommigen geven Hand. 14:23 als reden: *'Nadat zij nu voor hen in elke gemeente oudsten hadden gekozen'*. Deze tekst laat zien dat Paulus en Barnabas de ouderlingen uitkiezen, niet de Gemeente. Anderen proberen er het woord 'stemmen' in te lezen. In Hand. 10:41 wordt hetzelfde woord gebruikt voor de keuze van God: *'Getuigen die door God tevoren verkozen waren'*. Hierbij is de mens is helemaal uitgesloten. In Handelingen 6 en 2 Kor. 8:19 is sprake van een wijze en oordeelkundige keuze wat betreft de bediening van de tafels of het geld voor de weduwen. De menigte wordt opgeroepen mannen te kiezen, die zich daarmee zullen bezighouden. De broeders kiezen 7 trouwe mannen uit voor deze taak en de apostelen leggen hen ter bevestiging de handen op, na gebeden te hebben (Hand. 6:6). Als de Gemeente opgeroepen wordt om voor de behoeften van de weduwen te geven, kan zij de persoon kiezen die haar geschikt lijkt en die van God een gave gekregen heeft. De Gemeente kan geen gave geven met het oog op de dienst. Zij moet niet kiezen, maar alleen ontvangen wat God haar geeft voor haar welzijn.

De apostel kiest de oudsten (Hand. 14:23) en hij kan, tijdens zijn leven, een afgezant belasten met deze taak, zoals Titus die daarvoor op Kreta is achtergebleven (Tit. 1:5). Paulus wijst Timotheüs op de voorwaarden waaraan degene, die hij voor de dienst uitkiest, moet voldoen (1 Tim. 3:2-7). In geen enkel geval wordt de Gemeente gevraagd die keus te maken. Zij heeft daarvoor niet het noodzakelijke gezag. Titus moet oudsten aanstellen. Paulus heeft dat aan niemand anders gevraagd. Daarna moet hij naar Paulus in Nikópolis gaan (Tit. 3:12). Dat is het

onderwijs van het Woord. De ambten kunnen niet ingevuld worden zonder het apostolisch gezag. Paulus verwacht de komst van de Heer als onmiddellijke hoop van de Gemeente. Hij onderwijst de Gemeente daarin. Deze verwachting belemmert niet de zorg voor de kudde tot die tijd. Maar deze verwachting is onverenigbaar met beslissingen, die tot doel hebben eeuwenlang officiële ambten te laten bestaan. Daarom vinden wij geen regels, voor wat de gaven betreft, in de brieven. De gaven zijn niet afhankelijk van de apostelen, die sterfelijk zijn, maar van Christus. Hij verlaat Zijn plaats, als Hoofd van de Gemeente, nooit. Hij voedt haar altijd en Hij houdt niet op haar lief te hebben en haar te koesteren. Deze gaven hebben nooit de goedkeuring van mensen nodig gehad. Zelfs niet toen er nog apostelen waren. Zij worden door Christus gegeven zonder tussenkomst van een persoon. Wat Paulus zegt over zijn apostelschap kan toegepast worden op elke gave met het oog op de dienst: *'Niet vanwege mensen, ook niet door een mens'* (Gal. 1:1). Wij spreken natuurlijk over de manier waarop de gaven worden uitgedeeld en over de bron, maar niet over de maat.

2.7

De tucht is niet afhankelijk van gaven of ambten, maar alleen van het feit dat de Gemeente het lichaam van Christus is. Zij komt samen in Zijn Naam en de Heilige Geest is in haar midden, om haar te leiden in haar beslissingen. Hij geeft haar de noodzakelijke kracht om naar Gods gedachte te handelen. Wij kunnen wel zeggen dat Hij de ziel is van dit heilig en hemels lichaam. De meest duidelijke aanwijzingen over de tucht, zowel wat uitsluiting of herstel betreft, worden aan de Korinthiërs gegeven. Zij hebben op dat moment blijkbaar geen aangestelde oudsten. Uit Hand. 14:23 en Tit. 1:5 blijkt dat dat in andere gemeenten ook zo is. De gemeenten bestaan al voordat er oudsten worden aangesteld. Zij zijn ongetwijfeld nuttig voor de bediening van de Gemeente, maar niet onmisbaar voor het bestaan ervan. In Korinthe worden ze niet genoemd. Paulus doet een beroep op het geweten van allen, als hij wijst op de wanorde die er is. Hij probeert niet de bestaande orde in de gemeente te wijzigen, door er oudsten aan te stellen met het doel door hun dienst de misstanden te verbeteren. Integendeel, hij richt zich op de hele gemeente, of het nu gaat om een ernstige uitsluiting van de boze of over een gepaste manier van avondmaal vieren. De hele gemeente is er verantwoordelijk voor dat het zondigen stopt en dat ze leren om goed te doen, in plaats van kwaad. Dat geldt voor alle belangrijke kwesties. Dit is des te opvallender omdat het hen *'aan geen genadegave ontbreekt'* (1 Kor. 1:7). Er zijn er ook, zoals het huis van Stéfanos, die *'zich ten dienste van de heiligen hebben gesteld'*. De gelovigen worden opgeroepen om zich aan hen te onderwerpen (1 Kor. 16:16).

Het Woord doet een beroep op de Gemeente, niet op de afzonderlijke arbeiders, om zich bezig te houden met moeilijke gevallen. De kerk in verval heeft dat overgelaten aan een speciale groep geestelijken. Zeker, de oudsten in Efeze en Filippi hebben de belangrijke taak om toezicht te houden op de gemeente, in het bijzonder bij moeilijke problemen. Het beroep op de gemeente is de laatste en moeilijkste stap (Mat. 18:15-17). Het doel moet altijd het herstel zijn, van hem die in gebreke gebleven is. Openbare zonde van een christen beïnvloed het geweten van de Gemeente, want zij is één lichaam. Als het kwaad niet wordt geoordeeld, wordt het een zuurdeeg dat het hele deeg doorzuurt. Wanneer de schuldige zijn schuld belijdt en zich onttrekt aan het kwaad, op een manier die naar de gedachte van God is, dan wordt hij hersteld. Allen kunnen dan blij zijn. Als de schuldige volhardt in zijn weg, tot oneer van de Heer, moet de gemeente tot elke prijs zich van het kwaad reinigen (1 Kor. 5:7, 8). *‘Want wat heb ik hen die buiten zijn te oordelen? Oordeelt u niet hen die binnen zijn? Maar hen die buiten zijn, zal God oordelen. Doet de boze uit uw midden weg’* (1 Kor. 5:12, 13).

Nog strenger spreekt de Schrift over de valse leer omdat het gevolg daarvan listiger en gevaarlijker is. Het tast de Heer Zelf rechtstreeks aan, meer dan een ontrouwe wandel. Het is altijd het werk van het vlees. Het is meer een overwinning van satan dan vleselijk gedrag bij een kind van God (Gal. 5:9-21; Rom. 16:17-18; 1 Tim. 1:18-20; 6:3-5; 2 Tim. 2:23-26; 3:6; 4:3-4; Tit. 3:9-11; 1 Joh. 4:1-6; 2 Joh. :10-11; Op. 2:14-15; 2:23-24).

Zoals de Gemeente de uitsluiting toepast, zo laat zij ook barmhartigheid zien bij het herstel van de schuldige. Alles gebeurt onder de leiding van Hem die in haar woont. God kan instrumenten gebruiken die Hij geschikt acht om de Gemeente wakker te schudden. Hij kan duidelijk maken wat er moet gebeuren, met het oog op de heiligheid van Christus. Uitsluiting (1 Kor. 5:13) of opwekken tot genade en vergeving en herstel van degene die berouw heeft (2 Kor. 2:8). In beide gevallen eist de Heer een diepe oefening van het geweten. Als alle oproepen aan een gemeente zonder gevolg blijven en, ondanks alle waarschuwingen, zij blijft volharden in de weg of weigert het kwaad in haar midden te oordelen, laat zij niet meer het karakter van de Heilige en Waarachtige zien. Ze kan niet meer erkend worden als een gemeente van God. Het is een bedorven deeg en de Heilige Geest, die de heerlijkheid van Christus verdedigt, roept ons op om ons daarvan af te scheiden.

We moeten nog een probleem behandelen waarvan we de oplossing in de Schrift zullen zoeken. De gedachte is wel eens uitgesproken, dat door het verval van de Gemeente, we in deze laatste dagen onze toevlucht niet meer kunnen nemen tot de beide brieven aan de gemeente te Korinthe. Dat we ons niet meer kunnen

houden aan de richtlijnen die we daarin vinden of steunen op de belofte: *'Want waar twee of drie vergaderd zijn in mijn naam, daar ben ik in hun midden'*. De dingen die hierboven behandeld zijn, zijn een afdoende bewijs tegen zulke beweringen. Zij bewijzen, dat godsdienstige systemen uit het Woord, geen onderbouwing hebben voor hun tegenwoordige organisatie en beginselen. Deze worden veroordeeld door wat we lezen in: 1 Kor. 1; 3; 10; 11; 12; 14 en 16; Ef. 4 enz. Het is een feit dat de Gemeente de woonplaats van God is in de Geest, de enige bron en uitdeler van gaven van Christus. De eenheid van het hele lichaam wordt door geen van de systemen erkend. Als ze dat erkennen, is dat een absolute veroordeling van alles wat mensen in de verschillende systemen hebben ingesteld. Zijn alle leden van het lichaam niet verantwoordelijk om deze waarheden te belijden, te bewaren en zich eraan vast te houden, wat de gevolgen ook zijn?

In het begin heeft de Gemeente zich verheugd over deze gezegende plaats. En waar staan wij nu dan? Wij zijn er verantwoordelijk voor om al het kwaad dat in de gemeente is doorgedrongen op te merken, te belijden en te oordelen. De christenheid verheft zich tegen Christus, in plaats van een getuigenis voor Hem te zijn. Als ik de Gemeente van God zie als een menselijk gezelschap of systeem, waarvan de hele organisatie in tegenspraak is met de grondbeginselen van de Gemeente naar de Bijbel, moet ik dan mijn fout niet erkennen en mij reinigen van alles wat de Heer onteert? Of moet ik in de zonde volharden zodat de genade groter wordt? De huidige toestand van de belijdende christenheid is niet te rechtvaardigen in het licht van het Woord van God. Niet alleen is haar organisatie verkeerd, maar ook haar voornaamste beginselen. Om de gewetens te sussen, laten veel godsdienstige leiders de mensen vrij om de Gemeente in te richten en te leiden. Ze geloven wel dat ze volgens het Woord behouden zijn, maar hebben niet echt behoefte aan de aanwijzingen van de eerste brief aan de gemeente te Korinthe.

Sommigen stellen zich tevreden met de huidige toestand. Anderen zuchten naar een toekomstige kerk waarin de mensen voldoening zullen vinden voor al hun wensen. Maar wanneer een getrouwe terugschrikt voor het verschrikkelijke verwerpen van het Woord van God. Wat moet hij dan doen? Kan een christen aarzelen? Moet hij niet onmiddellijk het kwaad verlaten, dat hij ontdekt heeft, en zich voor God verootmoedigen; én over het verval, én over zijn eigen ontrouw? Als hij dan enkele gelovigen ontmoet die zich vergaderen tot de Naam van de Heer en die de Heilige Geest vrijlaten om in hun midden te werken en diegene te gebruiken die Hij wil, zal hij daar zijn plaats vinden. Zij zullen ervaren dat Hij altijd trouw is aan Zijn belofte dat: *'Waar twee of drie vergaderd zijn in Zijn naam, Hij daar in hun midden is'*. Zij zullen God danken voor Zijn kracht en Zijn Woord en zullen hoop in

de Schrift vinden (Rom. 15:4). Zij genieten van de toepassing ervan, juist in de huidige tijd van verval. Dat is precies het tegenovergestelde van de redeneringen van hen die weigeren het gezag van de Schrift te erkennen. Zij danken de Heer ook, dat de Geest van de waarheid, de Voorspraak die van God gezonden is, nog bij de heiligen is. De Geest, die er voldoening in vindt om de dingen van Christus aan hen mee te delen, tot eer van Hem die hen heeft verlost.

Wij hebben met een levende God te maken. We hebben Hem nodig. Principes zijn voor ons niet voldoende. Alleen Zijn tegenwoordigheid geeft kracht en troost. Dat kunnen leerstellingen ons niet geven, hoe waar ze ook zijn. We moeten Hem steeds zoeken in afwachting van de spoedige komst van de Heer. Hij zal niet lang meer wachten.

Bron: Le Messenger Évangélique 1953-289; Titel: Unité de la famille, unité du corps, unité de l'Esprit

